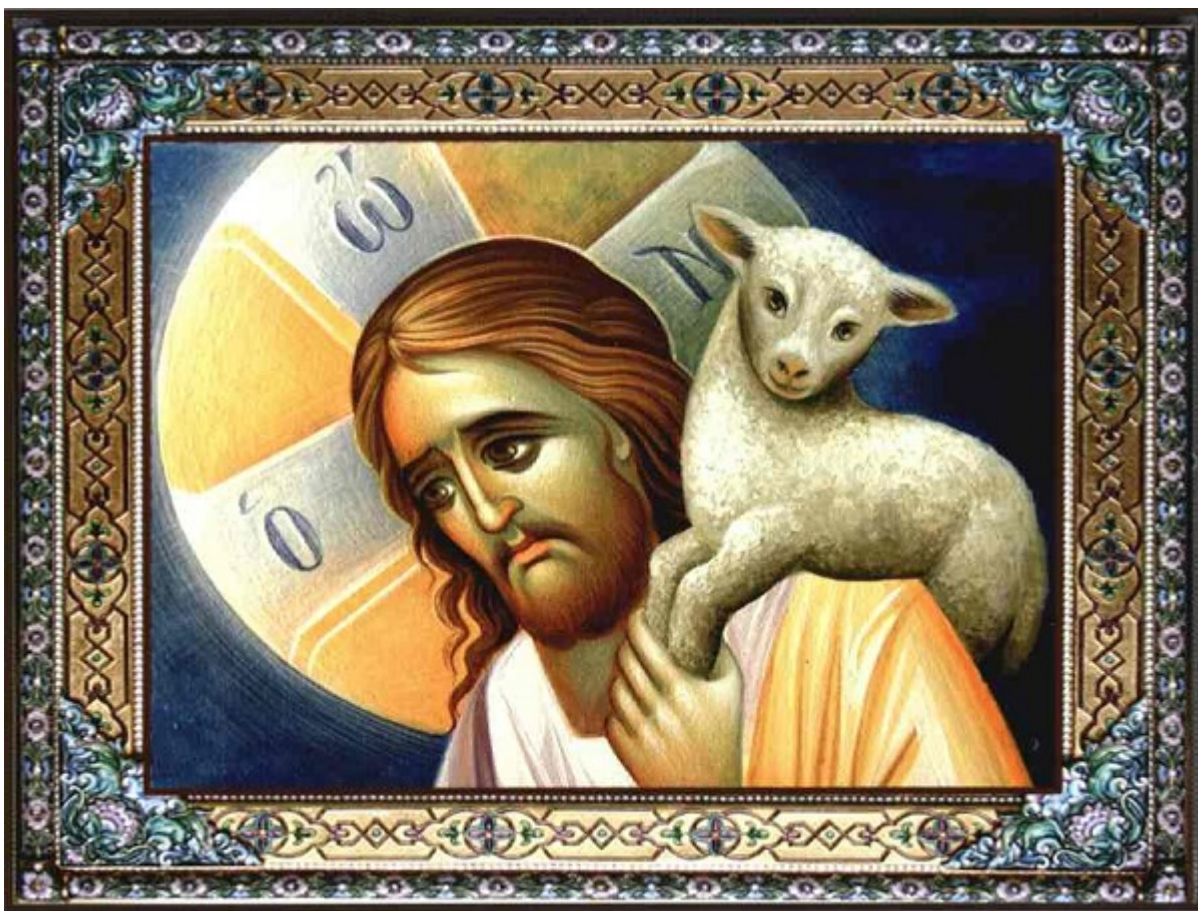

Οι αρετές της πίστης και της ελπίδας στην Καινή Διαθήκη

/ [Πεμπτουσία](#)

Η πίστη επικεντρώνεται στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς γίνεται συνείδηση της Εκκλησίας, πως δεν μπορεί κανείς να γνωρίσει τον Θεό και να σωθεί, εάν δεν παραμείνει ενωμένος με την πίστη, στο σωτηριώδες έργο του Χριστού: «Αμήν αμήν λέγω υμίν ότι ο τον λόγον μου ακούων και πιστεύων τω πεμπσαντί με έχει ζωήν αιώνιον, και εις κρίσιν ουκ έρχεται αλλά μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν»[18]. Αυτή η σωτηρία, σύμφωνα με τον Απ. Παύλο, παρέχεται ως δώρο δια της πίστεως: « Ημείς φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί, ειδότες δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη δια πίστεως Ιησού Χριστού»[19].

Αποκτά επίσης μια ιδιαίτερη γνωσιολογική απόχρωση, καθώς: «δια πίστεως γαρ

περιπατούμεν ου δια είδους»[20]. Αντίθετα, η απιστία παραλύει τον έσω άνθρωπο και σκοτίζει την γνωστική του δύναμη: «ει δε και έστιν κεκαλυμμένον το ευαγγέλιον ημών, εν τοις απολυμμένοις εστί κεκαλυμμένον, εν οίς ο θεός του αιώνος τούτου ετύφλωσεν τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ος εστιν ευκών του θεού»[21]. Παράλληλα όσοι πιστέψουν στο Χριστό, αποκτούν μια πνευματική ταυτότητα, αναγεννιούνται εσωτερικά[22] και αποκτούν την εσωτερική ελευθερία: «Εάν υμείς μείνητε εν τω λόγω τω εμώ, αληθώς μαθηταί μου έστε, και γνώσεσθε την αλήθειαν, και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς»[23].

Ξεχωριστή αναφορά επιβάλλεται να γίνει στην σχέση πίστης και θαύματος, όπου η πίστη είναι προαπαιτούμενο του θαύματος, όπως βλέπουμε στη θεραπεία του υιού του εκατόνταρχου, του παραλυτικού και του τυφλού στην Ιεριχώ[24]. Επίσης είναι χαρακτηριστικό πως στη Ναζαρέτ δεν έγινε κάποιο θαύμα εξαιτίας της απιστίας των συμπατριωτών του[25]. Η πίστη δεν είναι κάτι το στατικό αλλά μπορεί να χαθεί ή να εξελιχθεί[26]. Τέλος η πίστη στο Ευαγγέλιο του Χριστού, συνάπτεται με την αγάπη[27] και με την ελπίδα της σωτηρίας[28] και η πίστη στην Ανάσταση του Χριστού, εκτός από θεμέλιο της Εκκλησίας αποτελεί και τον προάγγελο της ανάστασης τω κεκοιμημένων: «ει γαρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανεν και ανέστη, ούτως και ο θεός τους κοιμηθέντας δια του Ιησού άξει συν αυτώ»[29].

Η ελπίδα είναι η δεύτερη, από τις τρεις κύριες θεολογικές αρετές και η σημασία της αναδεικνύεται από το πλήθος των χωρίων, στα οποία αναφέρεται, τόσο στην Καινή Διαθήκη, όσο και στην μεταγενέστερη Πατερική θεολογία. Η ελπίδα, όπως και οι υπόλοιπες αρετές, δεν αποτελεί αμιγώς ανθρώπινη κατάκτηση και ιδιότητα αλλά προέρχεται από την Χάρη του Θεού, που οικειοποιείται ο Χριστιανός: «ο δε θεός της ελπίδος πληρώσαι υμάς πάσης χαράς και ειρήνης εν τω πιστεύειν, εις το περισσεύειν υμάς εν τη ελπίδι εν δυνάμει πνεύματος αγίου»[30]. Γίνεται σε αρκετά χωρία λόγος που συνδέει την γέννηση της ελπίδας, με την υπομονή στις δοκιμασίες και τις θλίψεις: «ου μόνον δε, αλλά και καυχώμεθα εν ταις θλίψεσιν, ειδότες ότι η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα· η δε ελπίς ου καταισχύνει, ότι η αγάπη του θεού εκκέχυται εν ταις καρδίαις ημών δια πνεύματος αγίου»[31].

[Συνεχίζεται]

[18]/ω. 5,24,1-4. και «Ούτως γαρ ηγάπησεν ο θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν τον μονογενή έδωκε, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» /ω. 3,16,1-3 και «Νυνί δε χωρίς νόμου δικαιοσύνη θεού πεφανέρωται,

μαρτυρουμένη υπό του νόμου και των προφητών, δικαιοσύνη δε θεού διά πίστεως Ιησού Χριστού, εις πάντας τους πιστεύοντας», *Ρωμ. 3,21,122,3.*

[19] *Γαλ. 2,15,1-16,2.*

[20] *Β. Κορ. 5,7,1.*

[21] *Β. Κορ. 4,3,1-4,4* και «εάν γαρ μη πιστεύσητε ότι εγώ είμι, αποθανείσθε εν ταις αμαρτίαις υμών», *Ιω. 8,24,2-3* και *Β. Κορ. 4,3,1-4,4.*

[22] «όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού, οί ουκ εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός ουδέ εκ θελήματος ανδρός αλλ' εκ θεού εγεννήθησαν», *Ιω. 1,12,1-13,3.*

[23] *Ιω. 8,31,2-32,2 .*

[24] *Ματθ. 8,5,1,-8,3* και *Ματθ. 9,2,2-4,* και «*Μαρκ. 10, 51,1-52,3.*

[25] «ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς, Ουκ έστιν προφήτης άτιμος ει μη εν τη πατρίδι και εν τη οικία αυτού. Και ουκ εποίησεν εκεί δυνάμεις πολλάς δια την απιστίαν αυτών», *Ματθ. 13,57,2-58,3.*

[26] «Ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον, δύναμις γαρ θεού έστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι· δικαιοσύνη γαρ θεού εν αυτώ αποκαλύπτεται εκ πίστεως εις πίστιν, καθώς γέγραπται, Ο δε δίκαιος εκ πίστεως ζήσεται», *Ρωμ. 1,16,1-17,3.*

[27] «και αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύσωμεν τω ονόματι του υιού αυτού Ιησού Χριστού και αγαπώμεν αλλήλους, καθώς έδωκεν εντολήν ημίν», *Αΐωαν. 3,23,2-4.*

[28] «ει γε επιμένετε τη πίστει τεθεμελιωμένοι και εδραίοι και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος του ευαγγελίου ου ηκούσατε», *Κολ.1,23,2-3.*

[29] *Α Θεσ. 4,14,1-3.*

[30] *Ρωμ. 15,13,1-3* και «Αυτός δε ο κύριος ημών Ιησούς Χριστός και [ο] θεός ο πατήρ ημών, ο αγαπήσας ημάς και δους παράκλησιν αιωνίαν και ελπίδα αγαθήν εν χάριτι, παρακαλέσαι υμών τας καρδιάς και στηρίξαι εν πανί έργω και λόγω αγαθώ», *Β Θεσσ. 2,16,1-17,2.*

[31] *Ρωμ. 5,3,1-5,2* και «εις τούτο γαρ κοπιώμεν και αγωνιζόμεθα, ότι ηλπίκαμεν επί θεώ ζώντι, ος εστιν σωτήρ πάντων ανθρώπων, μάλιστα πιστών», *Προς Τιμ. Α*

4,10,1-3 και «τη σπουδή μη οκνηροί, τω πνεύματι ζέοντες, τω κυρίω δουλεύοντες, τη ελπίδι χαίροντες. Τη θλίψει υπομένοντες, τη προσευχή προσκαρτερούντες», *Ρωμ. 12,11,1-12,2* και «τη γαρ ελπίδι εσώθημεν· ελπίς δε βλεπομένη ουκ εστιν ελπίς· ό γαρ βλέπει τι ελπίζει; ει δε ου βλέπομεν ελπίζομεν, δι' υπομονής αποκδεχόμεθα», *Ρωμ. 8,24,1-25,2* και «όσα γαρ προεγράφη, εις την ημετέραν διδασκαλίαν εγράφη, ίνα δια της υπομονής και δια της παρακλήσεως των γραφών την ελπίδα έχωμεν», *Ρωμ.15, 4,1-3*.